

אור השבת

הדלקת נרות - 19:05

מוצאי שבת - 20:08

* עפ"י זמני ת"א

עלון "אור השבת" מופץ ב-3,000 עותקים ביישובים: חולון, בת-ים, רחובות, ק. עקרון, מזכרת בתיה, נס ציונה, כפר בילו.

"והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע"

"ואלה תולדות אהרן"

ומשה... ואלה שמות

בני אהרן

אין הכתוב מזכיר אלא "בני אהרן", ונקראו כאן "תולדות משה" - לפי שלימדס תורה.

ממצא

שכל המלמד כן חכח תורה - מעלה עליו הכתוב כאילו ילד.

חומש במדבר עוסק בעיקר בסיפור קורות בני ישראל בשנות נדודיהם במדבר, שחלל בשנה השנייה לייציאת בני ממצרים ועד שנת הארבעים שנה לנדודיהם שבה חנו בני בערבות מואב. החומש נקרא "חומש פקודים" כיוון שבתחילתו וסמוך לסופו מסופר על מפקד מקיף שנערך לשבטי ישראל ע"י משה בציווי ה'.

הפרשה פותחת בפסוק: "וידבר ה' אל משה במדבר סיני באוהל מועד..."

עד שלא הוקם המשכן, דיבר ה' עם משה בסנה, שנאמר: "ויקרא אליו אלוהים מתוך הסנה". אחרי כן דיבר עימו במדין, שנאמר: "ויאמר ה' אל משה במודין". אחרי כן דיבר עימו במצרים, שנאמר: "ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר", ואחרי כן דיבר עימו בסיני, שנאמר: "וידבר ה' אל משה במדבר סיני". כיוון שחוקם המשכן, אמר הקב"ה: "יפה היא חצניעות", שנאמר: "והצנע לכת עם אלוקיך" - התחיל לדבר עימו באוהל מועד.

שואלים חז"ל: מדוע ציינה כאן התורה במפורש שח' דיבר אל משה "במדבר סיני"?

מכאן למדו חכמים: "בשלושה דברים ניתנה התורה: באש ובמים ובמדבר". באש מניין? שנאמר: "וזה סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' באש". ובמים מניין? שנאמר: "גם שמים נטפו, גם עבים נטפו מים". ובמדבר מניין? שנאמר: "וידבר ה' אל משה במדבר סיני".

ולמה ניתנה התורה בשלושה דברים אלו? אלא מה אלו (אש, מים ומדבר) - חנינם לכל באי עולם, כך דברי תורה חנינם הם (חייבים ללמוד בחנינם לכל אדם מישראל) שנאמר: "הוי כל צמא לכו למים" ואין "מים" אלא "תורה".

נשתדל בעז"ה לחשתתף בשיעורי תורה רבים וללמוד בצמא את תורתנו הקדושה. **שבת שלום!!!**

ד בליל חג השבועות מותר לאכול הפת עם סלט ירקות ומיני חמוצים ואין בזה קפידא.

ה פשט המנהג להיות ניעורים בליל חג השבועות ולעסוק בתורה, עד עלות השחר. והטעם למנהג זה בליל חג השבועות, לפי שבשעת קבלת התורה היו ישראל נרדמים כל הלילה והוצרך הקב"ה להעירם משנתם ע"י קולות וברקים שהיו לפני מעמד הר סיני. ולכן צריכים לתקן הדבר על ידי שנעסוק בתורה כל הלילה. ואין מנהג זה אלא לאנשים ולא לנשים.

ו יש להזהר מלדבר דברים בטלים בלילה הזה, ולא יאבד זמן יקר זה בשיחה בטלה. ויושב בטל כישן דמי. ועל פי הקבלה אין לקרות משנה בלילה זה. ולפני נקודת חצות הלילה יש לקרות קריאת שמע, בפרט לאלה שהתפללו ערבית מבעוד יום. ואם יש תלמיד חכם בין החבורה טוב ונכון שיבאר לקהל דברי הגמרא והמדרש ותרי"ג המצוות, דבר דבור על אופניו, בדברי אגדה המושכים את הלב, כדי שלא יבואו להתנמנם.

ז אין לברך ברכות התורה אלא עד עלות השחר. שהוא שבעים ושתיים דקות קודם הנץ. ושיעור זה משערים בשעות זמניות, ומה שנכתב באזהר לוחות זמני עלות השחר, אינו מכון לדעת מרן.

ח גם הניעורים בליל שבועות חייבים לברך ברכות התורה.

ט מנהגנו לברך כל ברכות השחר, חוץ מברכת "על נטילת ידיים" ו-"אשר יצר". ואם הוצרך לנקביו מברך "אשר יצר".

מתוך י"ג ט"ו י"ס

פינת ההלכה

הלכות חג שבועות

א ב-ו' בסיוון חל יום חג השבועות, לאחר ימי ספירת העומר שנמשכו ארבעים ותשעה ימים, שהם שבעה שבועות, ולכן נקרא חג השבועות. ואמרו חז"ל: למה תלה הכתוב יום חג השבועות בספירה, מה שאין כן בשאר מועדות? לפי שכאשר נתבשרו ישראל לצאת ממצרים נתבשרו שהם עתידים לקבל את התורה בסוף חמישים יום ליציאתם, שנאמר: "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה". האות 'נ' מהמילה "תעבדון" יתירה במקום "תעבדו", לרמז שמקץ 'נ' (50) יום לצאתם יקבלו את התורה בהר חורב, ובצאת ישראל ממצרים מרוב חיבה היו מונים בכל יום ויום: "הרי עבר יום אחד", "הרי עברו שני ימים", וכן הלאה... מפני שהיה נראה להם כזמן ארוך מתוך חיבתם הגדולה, והיו מצפים ומייחלים לקבלת התורה, לכך נקבעה הספירה לדורות.

ב מותר להתפלל ערבית בשבועות מבעוד יום לפני הלילה, כנהוג בכל יום, ואין צריך להיזהר בזה להתפלל רק לאחר צאת הכוכבים.

ג הדבר ברור שמי ששכח לברך בחג השבועות ברכת "שהחיינו", אינו יכול לברך ברכה זו לאחר החג, אף לא בתוך שבעה ימים שאחר החג.

במדרש מובא כי היו הגויים מתרעמים על כך שלא קבלו הם את התורה.

אמר ר' שמעון בן אלעזר: "אם בשבע מצוות שנצטוו בני נח אינן יכולים לעמוד, קל וחומר למצוות שבתורה!"

Sen אמה הצבר זאמה? למלך שמינה שני שרים כדי שיהיו אחראים על אוצרותיו. את האחד מינה על אוצרות המזון של המדינה, היו אלה מחסנים אדירים של תבואה ותבן וממחסנים אלה היו ניזונים כל בני המדינה. ואת השר השני מינה על אוצרותיו הפרטיים של המלך, אוצרות עצומים של זהב וכסף, אבנים טובות ומרגליות וכלים שונים.

לימים, נחשד השר הממונה על אוצרות המזון כי הוא מועל בתפקידו. לאחר חקירה ובדיקה נמצא כי אכן מעל האיש בתפקידו, אולם למרות זאת הוחלט להשאירו בתפקידו לתקופת ניסיון.

פעם נפגשו שני השרים ושוחחו ביניהם. "יודע אתה!" התרעם השר הממונה על אוצרות המזון, "אני ראוי יותר ממך להיות הממונה על אוצרות המלך! איני יודע מדוע הפחית המלך מערכי ומינה אותי רק על אוצרות המזון!" "שוטה שכמוך!" נזף בו השר השני, "אם בתבן מעלת בתפקידך, לו היו ממנים אותך כאחראי על כסף וזהב- על אחת כמה וכמה!"

כן הוא גם הנמשל, אומות העולם מתרעמים על שלא קבלו את התורה, אולם תשובה יש לדבר: והלא דברים קל וחומר, ומה אם בשבע מצוות שנצטוו בני נח לא יכלו לעמוד בהם, על אחת כמה וכמה בכל המצוות שבתורה.

חג השבועות

"שם החג הזה", אמר האורח חיים הקדוש: מורה על הברית הכרותה בין הקב"ה ובין עמ"י שכן "שבועות" ניתן לקרוא "שבועות" מלשון "שבועה". "ואמנם", אמר האורח חיים הקדוש, שתי שבועות יש כאן: האחת היא השבועה שנשבע הקב"ה לבני"י כי לא ימיר אותם באומה אחרת, והשבועה השנייה היא השבועה שנשבעו בני"י להקב"ה שלא ימירו אותו באלוקים אחרים.

זכות הלימוד בעלון כתשבע בת רחל הי"ן

אם קצין קרבי מבין שתודות לשמירה שלו, באמצע גשם סולף, יכולים ילדים קטנים לנהל חיים נורמאליים בעורף, הוא יבוא לשמירה בהרבה יותר שמחה. הבנת ערך הדבר מאפשרת לנו לשמוח במה שאנו עושים.

העיקרון הזה נכון גם כדי לשמוח יותר בחלקנו.

אם כל אחד יידע שיש משהו יחיד ומיוחד דווקא בו, משהו שאין לאף אחד אחר, לא יצטרך 'לפזול' לשדות זרים. הפזילה הזו לשדות זרים נובעת מחוסר הכרת הערך של מה שיש בנו. אחרים יותר חכמים, יפים, מוצלחים, ואפילו הדשא שלהם ירוק יותר. רק אצלנו 'נעבעך', הכול צולע...המבט הזה לא נכון וגם גורם הרבה תסכולים מיותרים.

למה לא תמיד אנחנו שמחים בלימוד התורה ובעשיית מצוות? למה אנחנו לא רצים לבית הכנסת או לבית המדרש בשמחה, לפחות כמו שאנו רצים למגרש הכדורגל בהפסקה? (אני מדבר על עצמי, סליחה אם מישהו לא מזדהה). אולי מפני שלא תמיד אנחנו מבינים כמה גדולה היא הזכות לעסוק בתורה, להתפלל, לקיים את מצוות ה'. אילו ידענו שבכל פעם שאנו לומדים משהו מהתורה אנו מקיימים מליון דולר בטח היינו רצים ללמוד. אז זהו, שזה הרבה יותר מזה. "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף", אמר דוד המלך ומסתבר שידע על מה הוא מדבר. לכן הוא גם מי שאומר לנו ש"פיקודי ה' ישרים, משמחי לב".

מידי פעם כדאי ללמוד ולהיזכר כמה גדולה היא הזכות לעסוק בעצות ש- ה' נתן לנו כדי להיטיב לנו- בתורה הקדושה ובמצוות, באפשרות שלנו להרים את החיים לגובה אחר ממה שמורגל בעולם. "והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת".

אשרינו שזכינו !!!

"ה' רועי לא אחסר"

~אלה הם מוצי~

"טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף"

משל נפלא בעניין זה אמר ר' ישראל מאיר הכהן מראדין בעל ה"חפץ חיים":

כפרי אחד בא לבקר את קרובו שגר בעיר הגדולה. ביקש הקרוב להראות לכפרי את העיר ואת נפלאותיה על כן טייל עמו ברחוב והראה לו את החנויות הרבות שבעיר. תחילה לקח אותו אל שוק האופים, שם הראה לו חנות לממכר שקי קמח. הייתה זו חנות גדולה ורחבת ידיים ובכל פינה נערמו שקי קמח עד לתקרה הגבוהה. לאחר מכן לקח אותו אל אזור החייטים שם ראה חנות לממכר בדים. גלילי בד בגדלים ובצבעים שונים היו מונחים בכל פינה. חנות סמוכה הייתה חנות לממכר בדי משי יקרים, שם ראה הכפרי מעט מן הבד היקר. לאחר מכן הראה לו חנות של כלי כסף שהיו מונחים על דלפק. לבסוף, הראה לו חנות של תכשיטי זהב, אבנים טובות ומרגליות שהיו מונחים בתיבה קטנה.

"איך מצא בעיניך הטיול בעיר?" שאל האיש את הכפרי. "ספר נא ממה נהנית ביותר?", "את ההתפעלות הגדולה ביותר" אמר הכפרי, "יחשתי כאשר ביקרנו בחנות הקמח, שכן שם ראיתי כמויות אדירות של סחורה... גם חנות הבדים עדיפה הייתה על חנות המשי שכן שם יש מבחר גדול יותר. את האכזבה הגדולה חשבתי בחנות התכשיטים והיהלומים כי שם לא ראיתי כמעט מהומה, שהרי חוץ מתיבה קטנה החנות הייתה ריקה לגמרי..." "הוי כפרי סכל!" אמר בן העיר, "ידע לך! שמה שנמצא בחנות של תכשיטי זהב והאבנים הטובות בתיבה אחת קטנה, שווה פי כמה וכמה מכל החנויות המלאות בסחורות על כל גדותיהם!"

כן הוא גם הנמשל אמר החפץ חיים" שוויה של מילה אחת של תורה עולה לאין ערוך על אלפי זהב וכסף.

זכות הלימוד בעלון לרפואת; הרב דוד בן סעדיה, שולמית בת חממה יונה, דורית בת גאולה, פיבי בת תמר, מול בת כוכבה, ברכה בת חביבה, שקד חיה בת אסנת, עליזה חסיה בת מול, הדסה בת תמר, ר' יצחק חיים בן שרה טובה. ישראל בן חנה. אריאל ישראל בן פיבי.

פינת האמונה

~מצרפי תז"ף~

שמחת תורה

אנו זוכים ללמוד ביחד על סוגיות 'היו תורה', ובעזרת ה' יתקיים בנו הכתוב: "עץ חיים היא למחזיקים בה".

היום נלמד שכדי לשמח בתורה הקדושה עלינו להבין את ערכה העצום, ולשמח שזכינו להיות שייכים לתורה הקדושה "ותן חלקנו בתורתך".

לפעמים, שיוורת עלי עננה של עצבות, אני מסתכל קצת על אחי הקטן, יש בו, בשוובות שלו ובשמחה האמיתית שלו, משהו שתמיד מצליח להוציא אותי מהבאסה. מה יש בהם בילדים שממלא אותם תמיד בשמחה. איך אפילו אחרי בכי תמרורים קורע לב הם מסוגלים לחזור תוך רגע לשמחה גדולה?

כנראה יש משהו בילדים שכדאי לכולנו לאמץ- ילדים מתחדשים תמיד, בכל רגע. כל דבר עבורם הוא חדש, מסקרן, מעניין. כל משחק הוא חידוש וכל פינה בבית מליאה הפתעות. אצלנו המבוגרים הכול רגיל ובנאלי. אין חידושים.

אבל איך אפשר להתלהב מחדש מדברים שבאמת כבר ראינו פעמים רבות? כשמבינים את ערכו של הדבר אפשר לשמוח בו ביתר קלות. אם מורה מבין שלמרות הקושי הגדול, עבודתו חשובה ובעלת ערך, הוא יוכל להתגבר על הקושי בית קלות ויקום כל יום בשמחה לעבודתו.